

Rust en Vreugd

Hendrik Groen bij Meulenhoff

Pogingen iets van het leven te maken

Zolang er leven is

Leven en laten leven

Een kleine verrassing

Opgewekt naar de eindstreep

Rust en Vreugd

Hendrik Groen

Rust en Vreugd

ROMAN

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9412-2

ISBN 978-94-023-1745-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6434-1 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp en plattegrond: Bloemendaal & Dekkers

Omslagillustratie: Bloemendaal & Dekkers/iStock

Zetwerk: Tekst & Image, Assen

© 2021 Peter de Smet en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Zoë en Juul

‘Wat een rare naam.’

‘Emma?’

‘Nee, uw achternaam: Kwaadvlieg.’

‘Met q u.’

‘Wat is qu?’

‘Nee, zo schrijf je het, met een q en een u. En vlieg met gh.’

‘Nou, dat maakt het alleen maar nóg raarder.’

‘Tja, ik heb hem niet zelf uitgekozen. Maar eigenlijk vind ik het wel mooi: Quaadvliegh. En hoe heet u?’

‘Herman.’

‘Ook mooi.’

‘Neemt u me nou in de maling?’

‘Nee hoor, ik zou niet durven.’

‘En hoe heet hij?’ Herman wees op het hondje.

‘Dat is Wodan.’

‘Wodan? Zo’n klein hondje? U bent wel van de gekke namen, zeg.’

‘Dat vond mijn man grappig. Voluit heet hij Wodan Hercules Vullis. We hebben hem in een vuilcontainer

gevonden in België. Het is een echte vuilnisbakkenras-hond.'

Herman zette grote ogen op. 'In een vuilnisbak? Dan zal-ie wel erg gestonken hebben. Of lag-ie er nog niet zo lang in?'

'Dat weten we niet precies. Dat stond er niet bij. Maar hij was inderdaad wel vies. We hebben hem onder de douche gedaan.'

'In België?'

'Nee, thuis. We hebben thuis een douche.'

Er ontsnapte Emma een vriendelijk zuchtje. Ze kende Herman nu ongeveer drie minuten en vermoedde dat hij heel aardig was, maar niet de slimste tuinder op Rust en Vreugd.

'Wilt u een pompoen, mevrouw Emma?'

Dat wilde Emma wel. Uit beleefdheid.

Herman meldde dat hij over tien minuten terug zou zijn met een pompoen.

Emma was een week eerder, bij de eerste kennismaking met het huisje, gevallen voor de boerenbontgordijntjes en de zeven theepotten op een plank. Ze wist dat gordijntjes en theepotten niet het allerbelangrijkste waren van een tuinhuisje, maar toch. Ze had misschien beter kunnen kijken of het dak lekte en of de houten bodem niet verrot was, maar de voorzitter van de tuintaxatie-

commissie, Steef Bijl, had haar bij de bezichtiging verzekerd dat dit een ‘tiptop’ huisje was. Zijn broer Henk, secretaris van de taxatiecommissie, had het beaamd: ‘Wat je zegt, Steef, tiptop.’

‘Dit huisje heeft zeker altijd in de garage gestaan?’ had Emma er een grapje tegenaan gegooid.

‘Nee hoor, gewoon buiten. Hier op deze plek. Het is ongeveer... nou, hoe oud zal dit huisje zijn, Henk?’

Henk had gewichtig gekeken, lang gezweven, zijn ogen tot spleetjes samengeknepen en ten slotte gezegd: ‘Een jaar of tien. Maar het kan ook veel langer zijn. Bijvoorbeeld twintig.’

‘Dat zeg ik dus,’ was Steef verdergegaan, ‘dit huis zal ongeveer tien jaar oud zijn en is altijd perfect onderhouden, strak in de verf, dat kon je wel aan meneer Thy overlaten, God hebbe zijn ziel.’

‘O, is de vorige eigenaar overleden?’ had Emma gevraagd.

‘Ja, heel treurig. Zomaar omgevallen. Gelukkig niet hier. Rikketik. Vandaar dat alles er nog op en an zit. De kinderen van meneer Thy zitten in China, geloof ik, of daar ergens in de buurt, en er kwam niemand opdagen voor zijn spulletjes, dus hebben we na een jaar besloten dat we het huisje met spulletjes en al gingen taxeren. Daarom kan u het goedkoop krijgen, want die spulletjes mogen we eigenlijk dus niet meerekenen, want die zijn dus niet van ons. Het huisje is volgens de reglementen wel van de vereniging.’

‘Staat zijn melk soms ook nog in de koelkast?’ had Emma glimlachend gevraagd.

‘Nou, dat hoop ik niet,’ had Henk geschrokken geantwoord, waarna hij heel voorzichtig het kleine koelkastje opende alsof de schimmels er zo uit konden springen, recht in zijn gezicht. Er gebeurde niets. Henk had daarna heel langzaam een blikje sinas uit het koelkastje gepakt, alsof het kon ontploffen, en buiten op het stoepje gezet.

‘U hebt me gered, denk ik,’ zei Emma. ‘Was dat alles wat erin stond?’

Daarna had ze om de hoek van het koelkastdeurtje gekeken. Brandschoon en leeg.

Verdere inspectie van het tuinhuisje had nog een paar kleine verrassingen opgeleverd: een boekenkastje met iets wat op een Chinese encyclopedie leek, een keukenla vol verschillende soorten thee, een Delfts blauw servies en een kleine collectie Italiaanse operaplaten mét pick-up.

‘Meneer Thy was van alle markten thuis,’ had Emma tevreden geconstateerd. Na nog een keer aandachtig rondgekeken te hebben, had ze besloten: ‘Ik neem het.’

‘Maar u weet nog niet hoeveel het kost,’ had Steef verbaasd gezegd.

‘Nee, maar dat gaat u mij nu vast vertellen.’

‘Achtduizend vierhonderd euro.’

‘Dat lijkt mij een uitstekende prijs.’

Ze stond in het midden van haar nieuwverworven bezit: een tuinhuisje op volkstuinvereniging Rust en Vreugd. Ze sloot even haar ogen en ademde diep in door haar neus: het rook naar tuinhuisje, stelde ze tevreden vast.

Ze hoorde een geluid achter zich en draaide zich om. Herman stond met zijn hoofd zachtjes tegen de deur te bonken. Emma deed verbaasd open.

‘Ik kon niet gewoon kloppen,’ verontschuldigde Herman zich, en hij stak voorzichtig zijn armen naar voren. In zijn handen had hij een pompoen, een zakje gerimpelde appeltjes, een schoteltje met drie chocolaatjes en een bosje narcissen.

‘Cadeautjes voor u, als soort van welkom op de tuin.’

‘Dat is heel lief van je, Herman. Ik voel me nu al heel welkom.’

‘Er zit hier en daar wel een plekje op,’ hij wees naar de appeltjes, ‘en er kan misschien een worm in zitten.’

‘Dat geeft niet, want ik ben geen vegetariër,’ zei Emma met een lachje.

Herman keek verbaasd. ‘Eet u wormen dan?’

‘Nee hoor, alleen per ongeluk.’

Herman knikte, hij snapte het.

‘We vallen de nieuwe dame toch niet lastig, hè, Herman?’

Het klonk niet als een grapje. In de deuropening stond een kleine, stevige man met een pet op. Emma kon zijn gezicht niet goed zien in het tegenlicht.

‘Nee, natuurlijk niet, ik kwam alleen even een paar cadeautjes brengen. Ik ging juist net weer weg.’ Herman hakkelde een beetje.

Emma probeerde in te grijpen. ‘Je hoeft niet meteen weg, hoor, Herman. Wil je een kopje thee? Dan kan ik meteen een van de zeven theepotten van meneer Thy uitproberen.’

Herman keek met een schuin oog naar de man in de deuropening. Die deed een stapje opzij om hem door te laten.

‘Nee, eh, ik kan niet blijven. Ik moet nog, eh... dingen doen.’

Emma keek hem vragend aan.

‘Dingen die niet kunnen wachten,’ mompelde Herman en hij glipte naar buiten. ‘Nou, doe, mevrouw Emma.’

‘Je houdt de thee tegoed, Herman, met een taartje!’ riep Emma hem na.

‘Als ik u was zou ik een klein beetje afstand bewaren tot Herman, anders zit-ie de godganse dag op je lip.’

‘En van wie komt dit ongevraagde advies, als ik vragen mag?’ Emma was op haar hoede.

‘O, neem me niet kwalijk, ik vergeet helemaal mezelf voor te stellen. Ja, dat krijg je als de mensen je hier allemaal al kennen, hè. Ik ben Van Velsen, Harm van Velsen; zeg maar Harm. Ik ben de voorzitter van Rust en Vreugd.’

‘Emma Quaadvliegh, ik ben de nieuwe eigenaar van dit huisje. En dit is Wodan, mijn hond.’

‘Ja, dat wist ik al. Dat had ik gehoord van mijn secre-

taris. Daarom kom ik even kennismaken. Dat doe ik altijd met nieuwe tuinders. Even kijken wat voor vlees we in de kuip hebben. Bij wijze van spreken dan, hè.' Hij lachte een gemaakt lachje. Er viel een stilte en hij keek Emma aan. Emma keek terug.

Van Velsen verbrak als eerste het zwijgen. 'De inrichting is natuurlijk niet veel soeps, maar het huisje kan er wel mee door, en de tuin ook. Thy was een rare Chinees, maar hij onderhield zijn tuintje wel. Als er geschoffeld moe-'

'Ik vind de inrichting juist heel charmant,' onderbrak Emma hem.

'O...? Tja, smaken verschillen, hè. Mensen mogen zelf weten wat ze binnen in hun huisje willen doen.'

'Gelukkig maar,' antwoordde Emma, 'ik ben erg voor vrijheid, blijheid.'

'Voor de tuintjes gelden natuurlijk wel regels, hè, anders wordt het een oerwoud waar je nog niet met een bijl doorheen komt.'

Van Velsen schoof een stoel onder tafel vandaan, ging zitten en legde zijn pet op tafel. Hij keek naar de plank met de theepotten. 'Ik wil dat kopje thee van Herman wel, als het niet te veel moeite is.'

Emma opende haar mond om iets te zeggen, aarzelde even en leek zich toen te bedenken. 'Wat voor thee had u gehad willen hebben, meneer Van Velsen?'

'Gewone Hollandse thee graag. Niet van die kruidenonzin of zo'n struik groen in een glas. En zeg maar Harm.'

'Hollandse thee bestaat niet, maar u bedoelt waar-

schijnlijk zwarte thee. Ik heb ceylonthee. Dat is wel gewoon genoeg, lijkt me.'

Van Velsen knikte en toen Emma zich had omgedraaid om water op te zetten, nam hij haar langzaam van top tot teen op. Vanonder de tafel keek Wodan argwanend naar de voorzitter. Hij kwispelde niet.

4

Emma was min of meer bij toeval de eigenaar van een tuinhuisje geworden. Dat kwam indirect door het overlijden van haar man. Drie maanden geleden had ze Thomas, haar grote liefde met wie ze zevenendertig mooie jaren had gedeeld, begraven. Dat was nadat ze hem bijna een jaar lang had verzorgd, sinds hij een beroerte had gehad. Thomas had met alle kracht die in hem zat geprobeerd te revalideren: eindeloos geoefend om weer verstaanbaar te kunnen praten, een wandelingetje te kunnen maken, een boek te lezen, zonder slab te eten, zijn vrouw te kussen. Het was langzaam en onverbidde-lijk niet gelukt. Hij kon de woorden 'ondraaglijk lijden' niet uitspreken, maar ze waren wel in zijn ogen te lezen.

Een paar jaar eerder had hij tegen haar gezegd: 'Als ik hulpeloos op het randje van de dood lig, geef me dan een laatste kus en een liefdevol duwtje over de rand.'

Ze had hem gekust en vastgehouden toen de huisarts hem dat laatste zetje gaf.

Pas toen hij dood was, had ze gehuild.

In de weken na de begrafenis had ze al zijn spullen uitgezocht. Wat bewaard moest worden, was bewaard en wat weg kon, was weggegooid of naar de kringloopwinkel gebracht. En tussen zijn papieren vond ze iets dat haar aandacht trok: het inschrijvingsformulier voor tuinvereniging Rust en Vreugd.

5

Jaren geleden hadden Emma en Thomas zich op een zaterdagmorgen in april gemeld in de kantine van Rust en Vreugd op de Liergouw, aan de rand van Zaandam. Thomas wilde al jarenlang graag een volkstuin en hoewel het Emma al moeite kostte om de begonia's op het balkon in leven te houden, had ze, zij het voorwaardelijk, ingestemd: 'Oké, maar jij onderhóúdt de tuin en ik ga erin zitten.' Dat leek haar man een goede taakverdeling en dus zaten ze die zaterdag aan een houten tafeltje het inschrijfformulier in te vullen. Samen met nog vijf andere kandidaat-leden.

'Ja, in april willen de mensen wel,' had de toenmalige secretaris gezegd, 'dan heeft iedereen de lente in zijn kop en wil iedereen een tuin.'

Thomas voelde de bui al hangen en had na het inleveren van het formulier voorzichtig geïnformeerd naar de wachttijd voor een volkstuin.

'Er staan er nu ongeveer tachtig op de wachtlijst, dus reken maar uit.'

Emma vroeg: ‘Hoe?’

‘Hoe? Hoe bedoelt u, hoe?’ vroeg de secretaris.

‘Nou, hoe moet je dat uitrekenen?’

De secretaris legde uit dat er zo tussen de vijf en tien tuinen vrijkwamen per jaar en dat het dus wel twaalf jaar kon duren.

‘Theoretisch dan, hè, want er zitten veel loze kandidaten bij. Zo noemen wij die. Dat zijn mensen die uiteindelijk toch niet willen, of kunnen, of doodgaan. Het kan van alles zijn.’

Thomas vroeg wat dan een reële verwachting was.

‘Daar kan ik geen antwoord op geven, maar reken maar op minstens zeven jaar.’

‘Dat is teleurstellend,’ zei Thomas.

‘Wilt u nog een bakkie troost?’ Het was een onbedoeld grapje. Bij binnenkomst had de secretaris ze ook al een ‘bakkie troost’ aangeboden. Emma en Thomas sloegen het aanbod van een tweede kopje beleefd af. Het was goedbedoelde maar heel vieze koffie met poedermelk.

6

Emma had het inschrijfformulier, nadat ze het had teruggevonden, al boven de prullenbak gehouden, toen ze aarzelde en het weer voor zich op tafel legde. Het was gedateerd op 12 april 2008, tien jaar geleden. Ze waren destijds teleurgesteld over de jarenlange wacht-

lijst naar huis gegaan en hadden het hele idee uit hun hoofd gezet. Ze herinnerde zich nu de woorden van de secretaris weer: ‘Reken maar op minstens zeven jaar.’

De volgende dag was Emma op de fiets gestapt en naar Rust en Vreugd gereden. Toeval of niet, het was opnieuw een zaterdagmorgen in april. De zon scheen op zijn heerlijkst en je kon de lente ruiken, zien en horen.

Er werd druk koffiegedronken in de kantine. Bijna alle tafeltjes waren bezet. Veel tuinders kwamen op deze eerste mooie lentedag blijkbaar uit hun winterslaap.

Emma moest even slikken. Aan dat tafeltje in de hoek had Thomas het inschrijfformulier ingevuld dat ze nu uit haar tas haalde. Ze liep ermee naar de bar. Achter de bar, met haar rug naar Emma toe, stond een kleine, magere vrouw met roze keukenhandschoenen aan een kastje uit te soppen.

Emma kuchte. De barkeepster sopte door.

Emma kuchte opnieuw. Zonder resultaat.

‘Mevrouw...’ zei ze toen, net iets te hard.

De vrouw achter de bar schrok ervan en stootte een glas om, en toen ze probeerde dat glas op te vangen, duwde ze haar emmer met sop van de plank. Met veel lawaai kletterde de emmer op de grond. Ze keek eerst met grote angstogen naar de rommel aan haar voeten en daarna naar Emma. ‘O, wat ben ik toch een kluns.’

‘Het spijt me dat ik zo hard riep, maar ik had al twee keer gekucht,’ verontschuldigde Emma zich. ‘Zal ik even helpen met opruimen?’

‘Nou, eh...’

‘Ik help u even. Met zijn tweeën is het zo gebeurd.’

Intussen was de aandacht van alle aanwezigen wel zo’n beetje getrokken.

‘Fietje, meid, wat maak je er weer een bende van met schoonmaken,’ riep een mevrouw in een broekpak. Er werd gelachen.

‘Laat Harm het maar niet merken, anders krijg je nog een boete.’ Weer gelach.

Fietje dook angstig weg onder de bar en begon het sop op te dweilen.

‘Voorzichtig, eh... Fietje, er liggen allemaal glasscherven tussen. Laat mij maar even.’

Emma ruimde snel en doeltreffend de scherven op en gebruikte daarna het dweiltje van Fietje om het sop terug in de emmer te krijgen. Fietje zelf stond er hulpeloos bij te kijken.

Vijf minuten later was alles weer netjes. Toen Emma haar hoofd weer boven de bar uitstak, keken een stuk of dertig nieuwsgierige ogen haar aan. Ze werd er een beetje nerveus van.

‘Is er misschien ook iemand van het bestuur?’ vroeg ze om de ongemakkelijke situatie te doorbreken.

‘Jazeker, ik ben de secretaris.’ Het klonk een beetje schuchter en de man die bij de stem hoorde kwam langzaam naar voren en ging aan de bar staan. Hij had een gloednieuwe blauwe overall aan, de vouwen zaten er nog in.

Emma, nog steeds achter de bar, stak een hand uit. ‘Emma Quaadvliegh, aangenaam.’

De overallman aarzelde en keek moeilijk, alsof het de eerste hand in zijn leven was die hij ging schudden. Toen greep hij hem en schudde hem iets te stevig. ‘Bert Zijlstra.’

Fietje stak nu ook haar hand uit. ‘Fietje van Velsen, ik ben de vrouw van de voorzitter.’

‘Nou, ik ben dus Emma.’

Fietje trok geschrokken haar hand weer terug. ‘O, wat dom, ik heb mijn schoonmaakhandschoenen nog aan.’

‘Geeft niks hoor.’ Emma keek de kantine rond. ‘Dag allemaal, ik ben Emma, ik ben achtenzestig jaar, en ik zou graag willen komen tuinieren bij Rust en Vreugd.’

De reacties waren lauw. Een enkel vriendelijk knikje hier en daar, en wat gemompel.

‘Zullen we even rustig ergens gaan zitten, Bert?’ stelde Emma voor. ‘Daar in de hoek is een tafeltje vrij.’

Ze gingen aan het tafeltje zitten. Fietje kwam langs om te vragen of ze misschien een kopje koffie wilden. Bert meldde dat hij al zes koppen koffie ophad en even wachtte. Emma had in een ooghoek de Bravilor gezien die ze meende te herkennen van tien jaar geleden, maar het leek haar nu niet het moment om de kwaliteit van de koffie aan te kaarten. ‘Graag, Fietje, ik lust wel een bakkie.’

Vervolgens legde ze aan Bert uit dat ze zich tien jaar geleden had ingeschreven, samen met haar onlangs overleden man, en dat ze zich afvroeg of ze inmiddels aan de beurt was voor een tuinhuisje.

Bert bestudeerde het formulier dat Emma hem had gegeven langdurig.

‘Ja, dat is wel een hoog nummer. Vorige week nog heeft iemand met een veel lager nummer een huisje gekregen. En deze week is het huisje van Thy eindelijk vrijgegeven, die is namelijk al een jaar weg, dus het zou moeten kunnen dat u daar de eerste gegadigde voor bent.’

‘Zou u mij dat huisje kunnen laten zien?’

‘Nee, dat mag ik niet doen. Daar hebben we de taxatiecommissie voor. Dat zijn de gebroeders Bijl.’

‘En zijn die er nu?’

De secretaris keek moeilijk. ‘Eigenlijk...’ hij wachtte even, ‘eigenlijk moet u een afspraak maken voor een bezichtiging, maar ik ga kijken of ik voor u een uitzondering kan maken. De regels zijn er tenslotte voor de mensen, nietwaar.’

‘Dat is aardig van u,’ glimlachte Emma.

Bert vroeg haar even te wachten en vertrok uit de kantine. Tien minuten later kwam hij weer binnen met in zijn kielzog twee mannen die zich voorstelden als Henk en Steef Bijl.

‘Emma Quaadvliegh, aangenaam. U bent van de taxatiecommissie neem ik aan. Ik hoop dat ik zonder afspraak een huisje mag bezichtigen?’

‘Voor u doen we dat graag,’ zei Steef, ‘de regels zijn er voor de mensen, nietwaar? En niet andersom.’

Zijn broer knikte.

‘Maar de definitieve toestemming krijgt u pas van Harm,’ waarschuwde Steef.

‘Wie is Harm?’

‘Dat is de voorzitter.’

‘O, maar dat is de man van Fietje. Wat een schatje, hè?’

‘Wie, Harm?’ vroeg Henk verbaasd.

‘Nee, Fietje,’ verduidelijkte Emma. ‘Dat lijkt me een lieve vrouw.’

‘O, ik dacht al. Je kan van Harm veel zeggen, maar een schatje... niet bepaald. Zullen we gaan kijken?’

Even later stonden ze in het huisje van wijlen meneer Thy.

7

De voorzitter van Rust en Vreugd leek niet van plan weer eens op te stappen. Hij nipte aan zijn tweede kopje thee en keek naar Emma, die begonnen was een drietal dozen huisraad uit te pakken en de inhoud op te bergen in de keukenkastjes.

‘Wat voor hond is dat?’ Harm van Velsen wees naar Wodan, die nog niet onder de tafel vandaan was gekomen.

‘Wodan is een volbloed vuilnisbakkenras. We hebben hem letterlijk uit een vuilnisbak gevestig.’

‘Ik heb een mastino napoletano,’ pochte Van Velsen.

‘Dat klinkt een beetje als de Al Capone onder de honden. Is hij net zo gevaarlijk?’ vroeg Emma.

‘Nou, gevaarlijk, gevaarlijk... Laat ik het zo zeggen, hij past goed op mijn spullen. Als iemand zomaar mijn huis binnengaat heeft hij een probleem.’

Emma keek vertederd naar haar eigen hondje. ‘Blijf jij dan maar een beetje uit de buurt van meneer Mastino, hè, schatje.’ Wodan piepte zachtjes.

Er viel een stilte. Emma ging verder met het inruimen van de kastjes.

‘Wat voor soort tuinder bent u eigenlijk?’ vroeg Van Velsen na een tijdje.

Emma draaide zich naar hem toe. ‘Tja, eh... dat weet ik eigenlijk niet. Ik ben nog nooit eerder tuinder geweest. Vandaag is mijn debuut. Wat voor soorten heb je zoal?’

‘Nou, eigenlijk heb je maar drie soorten. Ten eerste: mensen die hun tuin netjes onderhouden, geen onkruid dus en alles op zijn eigen plek. Ten tweede: mensen die alleen maar proberen zo veel mogelijk te oogsten. Die kan het geen bal schelen hoe het eruitziet. Eigenlijk net als de derde groep: dat zijn de mensen die alles maar laten groeien tot het één grote jungle is. En die dus al dat onkruid uit hun tuin over laten waaien naar de buren. Sommigen hebben geeneens een schoffel of snoeischaar in hun schuurtje. Maar gelukkig hebben we hier regels. Dus als de tuinschouw is geweest en een negatief verslag heeft gemaakt, dan móéten ze wel aan de slag. Dan zegt de commissie: vóór dan en dan moet het netjes zijn. En ze kunnen zich er niet achter verschuilen dat ze geen gereedschap hebben, want dat kan je hier allemaal huren. Voor weinig.’

‘Oké, dat is dan goed om te weten. Ik ben zelf wel een beetje van de vrije school, moet ik bekennen. Qua tui- nieren dan. Het hoeft voor mij niet allemaal zo netjes.’

Van Velsen keek haar aan met een mengeling van minachting en verbazing.

‘U leek me wel een net type.’

‘Ik b n ook een net type. Maar misschien bestaan er wel verschillen van inzicht over wat netjes is.’

‘Netjes is netjes,’ besloot de voorzitter, ‘en onkruid is n t netjes.’

‘Ik heb me laten vertellen dat sommige mensen vinden dat onkruid eigenlijk niet bestaat,’ bracht Emma er voorzichtig tegen in.

‘Aan die flauwekul doen we hier niet mee. Als de tuininspectie zegt dat er geschoffeld moet worden, dan zeggen ze dat niet voor niks, dan moet er onkruid weg.’

Emma besloot dat het wijs was er voorlopig het zwijgen toe te doen. Ze pakte het theekopje op dat voor Van Velsen op tafel stond en liep ermee naar het keukentje.

‘Er zat nog een slokje in,’ protesteerde die.

‘O, sorry,’ zei ze, maar ze bracht het kopje niet terug.

Hij leek te aarzelen of hij nog wat ging zeggen, pakte toen zijn pet van tafel en stond op. Bij de deur zei hij: ‘Ik wens je een mooie tijd toe bij Rust en Vreugd en ik hoop dat je er een mooie, nette tuin van maakt.’

‘Dat gaan we zeker proberen,’ antwoordde Emma, ‘en hartelijk dank voor uw bezoek. Ik hoop dat we het goed met elkaar kunnen vinden.’

De voorzitter keek haar strak aan. ‘Dat hoop ik ook. Goeiedag.’

Hij draaide zich om en beende het tuinpad af.

Emma vroeg zich even af of ze er goed aan had gedaan een tuinhuisje te kopen op Rust en Vreugd. Ze keek

naar zichzelf in de spiegel aan de muur. Ze zag een vriendelijk gezicht, met charmante rimpels en een beetje rommelig opgestoken, wit haar. ‘Ach, je moet maar zo denken, Em, het geeft in ieder geval een hoop afleiding,’ zei ze tegen haar spiegelbeeld.

8

‘Joehoe, heb je zin in koffie?’

Emma keek om zich heen waar dit aanbod vandaan kwam.

‘Hier, in de heg ben ik.’

Emma zag het nu: in het midden van haar tuin, aan de rechterkant, stak een rood hoofd met grijs haar door een gat in de heg. Ze liep ernaartoe.

Een vrouw van rond de zeventig stak haar hand door de beukenhaag. ‘Ik ben Roos.’

‘Dat is een mooie naam voor iemand die van tuinieren houdt. Ik ben Emma.’

‘Ik ben je buurvrouw,’ zei Roos, ‘en ik dacht dat het misschien een goed idee was om even kennis te maken bij een kopje koffie.’

‘Nou, ik heb wel trek in koffie,’ antwoordde Emma. ‘Moet ik door het gat in de heg?’

‘Nee, ik heb ook een officiële ingang. Dit gat heeft meneer Thy gemaakt om dingen door te geven. Een soort doorgeefluik. Voornamelijk voor kopjes thee. Loop je even om?’